

Uitgifte

Repertoriumnummer 2020 / 2254
Datum van uitspraak 12.3.2020
Rolnummer 2019/AR/2082

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest

B.S. : door de curator

Kwijtschelding

RegSol

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B5 E1
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001601998-0001-0008-02-01-1

....., wonende te

Appellante; in persoon aanwezig en bijgestaan door Mr. (.....)

....., advocaat te

tegen het vonnis van de Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen de dato 19 november 2019, rolnummer O/18/00360.

tegen

Mr., advocaat te, Eikenstraat 80, **qq. curator van het faillissement van mevrouw**, vennoot van Comm.V.

Geïntimeerde qq. : voor wie verschijnt Mr. ED- DAOUI Naoual, advocaat te 2840 RUMST, Eikenstraat 80.

Het **OPENBAAR MINISTERIE**, de heer Procureur-generaal, Hof van Beroep Antwerpen, Zijn Parket, Waalse Kaai 35 A.

Geïntimeerde; voor wie verscheen mevrouw I. ARNAUTS, Substituut-procureur-generaal.

1. De antecedenten en de vorderingen

Mevrouw deed aangifte van staking van betaling op 18 juli 2018 en legde op dezelfde dag een verzoekschrift tot kwijtschelding neer in Regsol.

Zij werd failliet verklaard bij vonnis van 24 juli 2018, dit in haar hoedanigheid van werkend vennoot van Comm. V. waarvan het faillissement van dezelfde datum dateert.

Het faillissement van mevrouw Wolfs werd gesloten verklaard wegens ontoereikend actief bij vonnis van 19 november 2019 van de ondernemingsrechtbank te Antwerpen afdeling Antwerpen.

Op vordering van het Openbaar Ministerie dat daartoe op 25 september 2019 een verzoekschrift had neergelegd, werd de kwijtschelding volledig geweigerd aan appellante met toepassing van art. XX.173 §3 WER.

Appellante stelde hoger beroep in tegen het vonnis van 19 november 2019 door middel van een op 02 december 2019 neergelegd verzoekschrift.

Haar vordering voor het hof strekt er volgens haar conclusie toe:

- het vonnis a quo integraal te vernietigen zowel wat betreft de sluiting van het faillissement van appellante als haar niet-kwijtschelding
- dienvolgens het faillissement van appellante te heropenen en in elk geval de curator te bevelen tot het voorleggen aan de gefailleerde van de details en stavingstukken van de betwiste aangiften van schuldvordering opgenomen in het laatste proces-verbaal van nazicht en de curator te bevelen de betwiste aangiften voor de bevoegde rechtbank te brengen met het oog op de beslechting ervan
- tevens appellante de volledige, minstens gedeeltelijke, kwijtschelding conform art. XX.173 WER te verlenen
- geïntimeerden te veroordelen tot de gerechtskosten van beide aanleggen aan haar zijde begroot op rolrecht hoger beroep P.M. en rechtsplegingsvergoeding per aanleg op 3.600 euro.

De eerste geïntimeerde, de curator, nam conclusies waarin hij stelt zich als naar rechte te gedragen wat betreft de vordering tot heropening van het faillissement en het verzoek tot gehele dan wel gedeeltelijke kwijtschelding van appellante.

Hij vordert de verwijzing van appellante in de kosten van beide aanleggen.

De tweede geïntimeerde, het Openbaar Ministerie, verklaarde ter zitting bij monde van mevrouw Inge Arnauts, substituut-Procureur Generaal, zich als naar rechte te gedragen.

Ter zitting van het hof van 13 februari 2020 werden alle partijen in hun middelen gehoord.

2. Beoordeling

1.

Voor een uiteenzetting van de feiten die aan de betwisting ten grondslag liggen verwijst het hof naar het vonnis a quo.

2.

Krachtens art. XX.173 §3 WER kan elke belanghebbende met inbegrip van de curator en het openbaar ministerie, bij verzoekschrift waarvan door de griffier wordt kennis gegeven aan

de gefailleerde, vanaf de bekendmaking van het faillissementsvonnis vorderen dat de kwijtschelding slechts voor een deel wordt toegekend of volledig geweigerd bij gemotiveerde beslissing, indien de gefailleerde kennelijk grove fouten heeft begaan die hebben bijgedragen tot het faillissement.

3.

De eerste rechter besloot tot het bestaan van zulke kennelijk grove fouten in hoofde van appellante van aard om haar de kwijtschelding volledig te weigeren.

In concreto stelde hij samengevat dat:

-het faillissement van mevrouw mede) het gevolg is van het faillissement van Comm.V.

-appellante wel degelijk blijktens verschillende stukken de activiteiten van die vennootschap controleerde en zij niettemin in het boekjaar 2017 de rekening-courant schulden van haarzelf en haar toenmalige echtgenoot (stille vennoot) liet oplopen van 22.558,97 euro naar 70.009,28 euro

-zonder die hoge rekening-courant schuld Comm.V. niet in staat van faillissement zou zijn geweest

-appellante het vermogen van de vennootschap heeft aangewend om persoonlijke schulden te delgen (woninghuurgelden, leasing van een Mercedes voor privé-gebruik,...) of concreter: om het feitelijke faillissement van haarzelf uit te stellen.

De eerste rechter oordeelde dat een dergelijk voortdurend en herhaaldelijk aanwenden van vennootschapsvermogen louter voor het eigen financieel gewin en met volstreckte miskennis van de vennootschapsdoeleinden en de financiële draagkracht van deze vennootschap, een kennelijk grove fout uitmaakt die heeft bijgedragen tot het faillissement. Dit geldt volgens hem eens te meer nu de gefailleerde diende te weten dat zij hoofdelijk gehouden was tot betaling van de schulden van de vennootschap en er, behoudens het naderhand ingevoerde boek XX WER en de naderhand ingevoerde mogelijkheid tot kwijtschelding, in wezen geen enkel realistisch scenario was waarbinnen zij de betreffende schulden zou kunnen terugbetalen. De gefailleerde wist volgens de eerste rechter bij het aangaan van de schulden dat zij deze niet kon voldoen.

4.

Onterecht houdt appellante voor dat het verzoek tot weigering van kwijtschelding van het Openbaar Ministerie d.d. 25 september 2019 ongegrond zou zijn bij gebreke aan motivering.

Het hof verwijst naar de oordeelkundige redengeving op dit punt van de eerste rechter die ook in hoger beroep niet wordt ontkracht.

5.

Het hof dient na te gaan of appellante kennelijk grove fouten heeft begaan die hebben bijgedragen tot haar faillissement als vennoot van de Comm.V.

De kennelijk grove fout betreft een onbetwistbaar manifeste fout waarvan elk redelijk mens oordeelt dat ze grof is.

Zij dient bijgedragen te hebben tot het faillissement zonder daartoe de (al dan niet uitsluitende) oorzaak te zijn.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de weigering van kwijtschelding een uitzonderlijke situatie dient te betreffen (ParL. St., Kamer, 2016-2017, nr. 2407/001, p. 89).

6.

Met de eerste rechter stelt het hof vast dat door appellante wel degelijk fouten werden begaan die bijdroegen tot haar faillissement.

Die fouten zijn door hem correct samengevat en beschreven.

Het hof is evenwel van oordeel dat de begane fouten niet beantwoorden aan het strenge criterium van de kennelijk grove fouten ex art. XX.173 §3 WER.

Onvoldoende rekening werd gehouden in het vonnis a quo met (i) de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de weigering van kwijtschelding een uitzonderlijk karakter te verlenen en met (ii) de bijzondere begeleidende omstandigheden eigen aan de zaak.

Zolang appellante zelf door middel van de vennootschap waarvan zij tevens zaakvoerder was, haar activiteiten uitoefende van verkoop van Herbalife- en andere lifestyleproducten, was er kennelijk geen aanmerking te maken over de gevoerde gang van zaken. Dit duurde evenwel slechts tot einde 2015 ingevolge ziekte.

Aan de hand van haar stukken en ter zitting afgelegde verklaring maakt appellante aanneembaar dat zij het feitelijk bestuur van de vennootschap nadien in goed vertrouwen overliet aan haar toenmalige echtgenoot, die boekhouder was.

Alleszins blijkt dat hij vanaf augustus 2016 de vennootschap aanwendde als een vehikel voor zijn eigen activiteiten.

Ofschoon het voorgaande niet wegneemt dat appellante ook nadien nog documenten in verband met de vennootschap ondertekende, kan niettemin worden aanvaard dat zij daarbij blindelings op haar echtgenoot vertrouwde zonder zelf effectieve inhoudelijke controle te voeren.

Ook dit is foutief gedrag, doch houdt nog niet het bewijs in van een kennelijk grove fout.

Blijkbaar werd appellante overmand door de cumul van gezondheids- en financiële moeilijkheden en heeft zij daardoor nagelaten zich te gedragen als een verantwoordelijk werkend vennoot / zaakvoerder van de Comm.V.

Dit kan haar zeker verweten worden.

Zij had moeten toezicht uitoefenen op de bewerkingen die haar echtgenoot onterecht middels de vennootschap uitvoerde, en moeten weigeren om daaraan haar medewerking te verlenen.

Minstens had zij sneller aangifte van staking van betaling namens de vennootschap en haarzelf moeten doen om te vermijden dat het passief nog verder zou aangroeien.

Het feit dat het gezin in die periode zijn privé schulden voor een groot stuk (onterecht) betaalde met middelen van de vennootschap zal zeker niet vreemd zijn geweest aan de lakse houding die appellante bij dit alles aannam, ofschoon zij ook geloofwaardig is waar zij stelt gehoopt te hebben dat het tij snel zou keren tot aan het negatieve vonnis van 07 juni 2018 met Gutwein-Stranger waarna ook effectief aangifte werd gedaan.

Dit alles is onvoldoende om te besluiten tot een weigering van kwijtschelding aan appellante in het licht van de wil van de wetgever bij de invoering van art. XX.173 WER.

Het hof wijst erop dat tijdens de parlementaire voorbereiding zelfs geopperd werd dat in 95 à 99% van de gevallen de kwijtschelding wordt toegekend (ParL. St., Kamer, 2016-2017, nr. 2407/004, p. 120).

Niet bewezen is dat appellante te kwader trouw aan het economisch verkeer heeft deelgenomen en zich aan ronduit oneerlijke praktijken zou hebben bezondigd.

Appellante is zich bewust van de begane tekortkomingen.

Zij is na haar faillissement in loondienst werkzaam als verpleegster en in het onderwijs.

7.

Besluit:

De vastgestelde fouten door appellante begaan zijn niet van aard om haar de kwijtschelding met toepassing van art. XX.173 §3 te weigeren.

Voor de restschulden van het faillissement wordt aan appellante de gehele kwijtschelding toegekend.

8.

Gelet het voorgaande dient het hof niet in te gaan op de vordering tot heropening van het faillissement van appellante.

In ieder geval oordeelde de eerste rechter daaromtrent correct dat, gezien het actief niet eens volstond om de kosten en erelonen van de curator te vergoeden, deze terecht om proceseconomische redenen de betwiste schuldvorderingen niet aan de beoordeling van de bevoegde rechter heeft voorgelegd.

9.

Het vonnis a quo wordt deels hervormd.

Het rolrecht van 400 euro in hoger beroep is niet verschuldigd met toepassing van art. 279 lid 1, 4^e Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten.

Aan appellante komt geen rechtsplegingsvergoeding toe gezien de kwijtschelding een incident is van de afwikkeling van de faillissementsprocedure.

3. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart het hoger beroep ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Het hof wijzigt het bestreden vonnis en zegt voor recht dat aan mevrouw
wonende te 1115 BRESCHEMANT, 2050 ANTWERPEN, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010 de
kwijtschelding wordt verleend voor de restschulden van haar faillissement uitgesproken op
24 juli 2018.

Het hof beveelt de publicatie van huidig arrest bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad.

Het hof zegt voor recht dat appellante geen rolrecht in hoger beroep verschuldigd is aan de
Belgische Staat met toepassing van art. 279 lid 1, 4^e Wetboek der registratie-, hypotheek- en
griffierechten.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 12 maart 2020 door

Mevrouw M.-C.WILLEMAERS

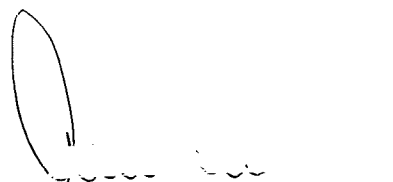
Raadsheer

Mevrouw C. VERSWYVELEN

Griffier

C. VERSWYVELEN

M.-C.WILLEMAERS

